

concurrentie aan te doen. Hij gedroeg zich als de gelijke van Moesa Beg en pochte er op, dat zijn missie, hoewel geheim, niet minder belangrijk was dan die van zijn beter gepatenteerden mededinger. Hoeveel hij door zijn Levensgewandtheit op dezen voor had, bleek aan het eind van Moesa Begs reis. Hij heeft hem toen, wij zullen het zien, definitief de loef afgestoken. — Naast hem was aanwezig Hoessein Beg, koopman van den Sjah. Ook de hem gegeven opdracht was onafhankelijk van die van den ambassadeur. Ingeladen was namelijk de zeer groote hoeveelheid van 100 balen voor rekening van den vorst te verkoopen zijde en de bedoeling zal wel niet zijn geweest, het bij één transactie, zij het een nog zoo royale verkooptransactie, te laten. — Hoessein Beg, tenslotte, was van Mahomet Taqy, zijn zoon, vergezeld. — Moesa Beg kon zijn medereizigers luchten noch zien en stak dit niet onder stoelen of banken. Elk van de heeren had daarenboven zijn eigen hofhouding aan boord (die van den ambassadeur was zelfs twaalf à dertien man sterk), zoodat er stof genoeg was, om elkander het leven zuur te maken.

Op Mauritius groeide het convooi tot vier schepen aan, want bij de Dordrecht, de Weesp en de Star voegde zich de van Coromandel gekomen Leeuwinne. Hierna voer men naar Kaap de Goede Hoop, waar men drie weken nam, om zich te ververschen. Vlot ging dit niet, want de negers, van wie er één Engelsch verstond, hadden helaas meer met de Britten dan met de Hollanders op!

Op Sint Helena lag een gestrande Spanjaard, die zijn batterijen naar de kust had overgebracht, het convooi tot op schotsafstand liet naderen en het toen op een welgericht vuur onthaalde. Twee dooden betreurde men op de Star, drie op de Dordrecht. Aan een nieuw gevecht mocht de kostbare lading niet worden blootgesteld en zoo liet men, hoewel noode, den vijand onbestraft.

En toen men dan eindelijk den Pers, moe als hij was van het lange wachten, moe van het zwalken op zee, moe van de talrijke gevaren, moe van den eentonigen teerkost, moe van het op elkaar gepakt zitten aan boord, moe ook van de gespannen verhoudingen, hoop op een snel en ongestoord slot van de reis dorst te geven, toen men dan eindelijk, op de hoogte van de Vlaamsche Eilanden, nog slechts luttele weken te zeilen had, toen brak de zwaarste storm, dien men nog meegemaakt had, uit. Hij duurde twee en een halven dag. Aan het eind daarvan had de Dordrecht haar roerpen gebroken, was de Weesp lek geslagen, dobberde de Leeuwinne zonder roer op de golven en was men elkander volkomen kwijtgeraakt. De Hollandsche kroniekschrijver rept niet van de Star. De Weesp en de Leeuwinne zochten heul in de haven van Plymouth en de Dordrecht vernieuwde de pen van haar roer. In het kanaal boden enkele oorlogsschepen der Staten assistentie en den 11den Februari 1626, precies een jaar na haar vertrek, liep zij, op een Zuid-Oosten wind la-veerende, hetwelk voor den tijd van het jaar een zeldzaamheid was, de haven van Texel binnen.